

ÇİLE DERGÂHI

Mustafa Doğan

Aşkın çile dergâhı zehir eder lokmanı
Eğer düşse bu derde Lokman arar Lokman'ı

Hükmü hicrana banıp kırıldı kara kalem
Mutluluk denen makam gerçek ötesi düştü
Talan oldu sarayım içten yıkıldı kalem
Şehrinin enkazında bana yaşamak düştü
Visalin penceresi pervaneyken bu hara
Nâr-ı şerbeti içip sine döndü buhara

Yüreğimin yükünü gördün Kadir-i Rahim
İçinin yâr putuna balta vursun İbrahim

Cem olmuş bin bir çile sanki bende birleşmiş
Efkârın boranında savurur da savurur
Sana müptela ruhum nazarında bir leşmiş
Çöktükçe yüreğime kavurur da kavurur
Nasip değilmiş binmek murat denilen ata
Gömlek değil ki gönül insan çıkarıp ata

Yürek Kerbela oldu inliyor bir damla su
Sanki üstümden geçmiş Ebrehe'nin ordusu

Tebessümün yeterdi gözüm yok sarayında
Mecnun görse hâlimi hâline şükrederdi
Başım beladan çıkmaz her gün Sefer ayında
Kerem'in külü ne ki gel de bende gör derdi
Saplanmış derunuma ağulu bir düşünce
Ayrılır et kemikten aklıma sen düşünce

Ne yok sayıp kin güttüm ne aşkı inkâr ettim
Dışı ahsen-i takvim içi çürümüş ettim

Gönül naz makamında bundan gayrı susarım
Bu esrarlı hukukun demek bana revadır
Sabra sevk etti hayâ artık sende sus! Ar'ım
Her şeyi kabullenmek belki derde devadır
Doğma benim tanımdan sakın ola acıma
Karanlığın merhemi çare olsun acıma

Ecelim hayatımın vazgeçilmez akdidir
Yorulдум yaşamaktan belki ölüm vaktidir

Kurtulmak mümkün olsa bu onulmaz yaradan
Her şeyi feda edip kaçsam bütün gücümle
Beni anlayanımsın yeri göğü Yaradan
İçimdeki ahvali tarif edemez cümle
İşte başım uzattım İsmail'im önünde
Aşkın kurbanı diye kanım aksın yönünde

Bir hayalin perdesi varsın sıratım olsun
Senin de son gördüğün benim suretim olsun